

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: V. N.,
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 7. 2020, č. j. JMK 103950/2020, sp. zn. S-JMK 97228/2020/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 2. 2020, č. j. ODSČ-33341/19-27, sp. zn. ODSČ-33341/2019-FIL/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Š., registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, bylo zjištěno na pozemní komunikaci Kubíčkova 8 v Brně dne 17. 7. 2018 v 20:53 hod. Neznámý řidič neoprávněně použil chodníku tím, že na něm zastavil.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ustanovení § 35 písm. b), § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 30. 11. 2018 (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce předně uvedl, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné a žalobce jím byl poškozen na svých právech.
5. Rozsáhlé žalobní námitky se pak v první řadě týkaly toho, že správní orgán I. stupně neúplně specifikoval rozsah informací, které po provozovateli vyžaduje pro identifikaci řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce údaje v rozsahu stanoveném ve výzvě poskytl správnímu orgánu I. stupně včas. Správní orgán I. stupně poté nevyvinul žádné úsilí ke zjištění osoby pachatele přestupku a zahájil se žalobcem řízení o přestupku provozovatele vozidla, přestože měl povinnost činit další šetření a mohl donutit označeného řidiče, aby se dostavil k podání vysvětlení, popř. využít pořádkové pokuty či předvedení.
6. Další námitka směřovala k tomu, že oznámení Městské policie o přestupku nelze použít jako důkaz. Domnělý přestupek se vůbec nestal, protože k zastavení vozidla došlo nezávisle na vůli řidiče, řidič uposlechl výzvy zasahujícího strážníka. Řidič vozidla byl strážníkům znám a odstavil porouchané vozidlo částečně na chodník na základě zákonné výzvy strážníka. Po odstranění závady řidič neprodleně odjel. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku je zpochybnitelné a nezakládá se na pravdě.
7. Žalobce jako provozovatel vozidla rovněž nemůže nést zodpovědnost za jednání jiné osoby, zejména pokud toto jednání nemohl nikterak ovlivnit a ani samotný řidič vozidla nemohl ovlivnit poruchu vozidla a jeho zastavení v důsledku poruchy. Nelze stíhat za neexistující přestupek provozovatele vozidla. Požadavek, aby provozovatel vozidla odpovídal za jednání řidiče vozidla, které objektivně nemůže ovlivnit, je nutno považovat za protiústavní. Nájemce – řidič vozidla byl přitom provozovatelem řádně

proškolen a poučen o nutnosti dodržování povinností řidiče a pravidel provozu. Tím učinil žalobce vše, co je po něm možné spravedlivě požadovat.

8. Dále žalobce konstatoval, že nestačí pouze naplnění formálního znaku přestupku k tomu, aby automaticky byl naplněn i materiální znak přestupku. Nelze hovořit o naplnění materiálního znaku přestupku v situaci, kdy k žádnému přestupku ani nemohlo dojít, neboť řidič dočasně nepojízdné vozidlo odstavil částečně na chodník na základě uposlechnutí výzvy strážníka. Proto nemohl být naplněn ani formální znak přestupku a nebyl naplněn ani znak zavinění.
9. Správní orgán I. stupně vycházel pouze z oznámení o přestupku, což nelze. Úřední záznam může být jedním, nikoliv však jediným důkazem. Žalobce tento jediný důkaz zpochybnil a požadoval předvolání svědků – strážníka, který sepsal oznámení o přestupku, zasahujícího strážníka a označeného řidiče vozidla. Odmítnutím ústního jednání spojeného s výsledkem svědků a předvedením důkazů byl žalobce krácen na svých právech nezákonným postupem správních orgánů. Správní orgány mají povinnost posoudit všechny okolnosti případu, tedy i ty, které svědčí ve prospěch obviněného.
10. Neprozkoumatelný je podle žalobce výrok žalovaného ohledně uložené pokuty, neboť správní orgán I. stupně neprokázal, že zkoumal majetkové poměry žalobce a že taková výše odpovídá konkrétním okolnostem případu.
11. Dále žalobce poukázal na to, že správní spis byl veden v rozporu se správním řádem a se spisem bylo manipulováno, některé dokumenty ve spisu chyběly. Tzv. usnesení, na jehož základě bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla, bylo vydáno v rozporu se zákonem a výroky uvedené v usnesení jsou neprozkoumatelné. Usnesení o odložení bylo nadto pouze vloženo do spisu a nebylo doručeno provozovateli vozidla, tudíž nebylo proti usnesení možné podat odvolání.
12. Nakonec žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou podjatosti vůči oprávněné úřední osobě a vůči správnímu orgánu I. stupně, žalobce současně podal i stížnost proti oprávněné úřední osobě. Stížnost byla zamítnuta, ale námitka podjatosti zůstala nevyřízena, resp. údajné vyřízení námítky směřovalo k systémové podjatosti správního orgánu I. stupně. Žalobce ve správním řádu ale nenašel žádnou zmínku o tzv. systémové podjatosti, proto má za to, že námitka nebyla vyřízena a následná usnesení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou neplatná.
13. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, a požádal o náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s napadenou žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v rámci něhož všechny námitky rozsáhle vypořádal.
15. Žalovaný s ohledem na výše uvedené konstatoval, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného skutkového stavu, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem

nedošlo k porušení práv žalobce, žalobce nebyl zkrácen ve svých právech. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
18. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
20. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
21. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že
nebylo
vydáno
v důsledku libovůle.“*
22. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních

rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011,

č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, náleze 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat*

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

23. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
24. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
25. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

27. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
28. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku, popř. vypořádání námitek správními orgány krajský soud uvádí, že není povinností soudu, potažmo žalovaného, reagovat adresně na každou jednotlivou žalobní či odvolací námitku a s každou se takto zvlášť vypořádávat. Postačí, pokud soud či správní orgán proti námitkám postaví ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní či odvolací námitky neobstojí (srov. např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 – 60 a nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
29. První část žalobních námitek směřovala vůči tomu, že správní orgán I. stupně neúplně specifikoval rozsah informací, který požadoval po provozovateli pro identifikaci řidiče vozidla a vůči tomu, že správní orgán I. stupně nevyvinul žádné úsilí ke zjištění osoby pachatele údajného přestupku a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla.
30. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce výzvou ze dne 23. 10. 2018, aby uhradil určenou částku nebo aby písemně sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to jméno a příjmení, datum narození a adresu, přičemž sdělení totožnosti řidiče bude posouzeno jako podání vysvětlení. V případě, že by provozovatel vozidla nevyužil formulář ke sdělení údajů, který byl součástí výzvy, odkázal žalovaný na ustanovení § 37 správního řádu, v jehož odstavci 2 jsou konkretizovány náležitosti podání a náležitosti označení fyzické osoby. Podle § 37 odst. správního řádu „(...) fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. (...)“. Součástí výzvy dále byly i informace o dalším postupu správního orgánu I. stupně, pokud žalobce jakožto provozovatel vozidla neuhradí určenou částku, neoznačí osobu řidiče, popř. pokud správní orgán I. stupně nezahájí s označenou osobou řidiče řízení o přestupku a věc odloží, nebo pokud řízení o přestupku zastaví.
31. Správnímu orgánu I. stupně tak nelze nic vytknout co se týče obsahu výzvy, neboť v rámci výzvy jednoznačně určil, jaké údaje o řidiči vozidla v době spáchání přestupku má žalobce jakožto provozovatel uvést, a současně odkázal i na ustanovení § 37 správního řádu, z něhož tyto náležitosti už vyplývají zcela jednoznačně.
32. Soud dále konstatuje, že žalobci ukládá povinnost znát údaje o řidiči, jemuž půjčuje svoje vozidlo, ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) silničního zákona („provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti“). Údaje potřebné k určení totožnosti sice nejsou v tomto ustanovení konkretizovány, z podstaty věci však musí jít o takové údaje, aby byla označena konkrétní osoba, aby nedošlo k záměně s jinou osobou a aby bylo možné takovou osobu dále kontaktovat. Je pak pouze na odpovědnosti provozovatele vozidla, jakým osobám vozidlo půjčuje a jestli má o těchto osobách dostatek informací, aby v případě, který nastal i nyní, byl schopen konkrétní informace o této osobě poskytnout správním orgánům za účelem označení pachatele přestupku.
33. K tomu lze dále navázat na námitku žalobce ohledně toho, že správní orgán I. stupně nevyvinul žádné úsilí ke zjištění pachatele přestupku.

34. Podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
35. Podle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
36. Podle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě. Podle odst. 5 citovaného ustanovení platí, že je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. Podle odstavce 6 citovaného ustanovení platí, že neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
37. Se shora uvedené právní úpravy je zřejmé, že k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla lze přistoupit až ve chvíli, kdy správní orgán učiní veškeré nezbytné kroky vedoucí ke zjištění pachatele přestupku. Přestupek provozovatele vozidla je tedy nutno vnímat subsidiárně k přestupku řidiče vozidla, přičemž odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek je objektivní a pouze za výslovně vymezené přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).
38. Jak je uvedeno výše, správní orgán I. stupně vyzval žalobce výzvou ze dne 23. 10. 2018, aby uhradil stanovenou částku nebo aby označil osobu, která byla řidičem vozidla v době spáchání uvedeného přestupku, a poučil jej o následcích nesplnění této výzvy. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobce jako řidiče, který spáchal přestupek, označil M. P., narozeného X, trvale bytem X. Na uvedenou adresu správní orgán I. stupně zaslal předvolání k podání vysvětlení ze dne 10. 1. 2019, zásilka však nebyla M. P. doručena, neboť jeho adresa trvalého bydliště je na ohlašovně. Jinou adresu, na níž by byl M. P. kontaktní, žalobce neuvedl.
39. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, „po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě

označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“

40. Soud dále poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 7 As 135/2016, který označil žalovaný a podle kterého *„pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů. Po provozovateli vozidla proto lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Pokud provozovatel vozidla tyto údaje sdělí, nemohou správní orgány rezignovat na svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (srov. shora citovaný rozsudek č. j. 3 As 204/2015 – 22); pokud následně vyjde najevo, že uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby na základě nesprávných údajů od provozovatele činily rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku. Provozovateli vozidla následně nic nebrání, aby po řidiči, jehož jednání bylo základem správního deliktu provozovatele vozidla, případně nárokoval úhradu uložené sankce prostřednictvím příslušných institutů soukromého práva.“*
41. Z uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že po správních orgánech nelze vyžadovat rozsáhlé kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce sice osobu řidiče vozidla označil, neuvedl však údaje vedoucí k tomu, aby byl správní orgán I. stupně reálně schopen řidiče kontaktovat. Silniční zákon ani judikatura po správních orgánech nevyžadují, aby v případě, že se nepodaří zkontaktovat řidiče vozidla, postupovaly dále a prováděly další kroky bez potřebných indicií. Správní orgán I. stupně v dané situaci již nemohl učinit další kroky, které mohly vést ke zjištění skutečného řidiče vozidla, když byl žalobcem označený řidič na uvedené adrese nekontaktní a žádné další údaje ohledně řidiče vozidla z podání žalobce nevyplývaly.
42. Pokud měl správní orgán I. stupně vyvinout úsilí ke zjištění pachatele přestupku, nelze se i s ohledem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ztotožnit s názorem žalobce, že toto úsilí správního orgánu I. stupně bylo nedostatečné. Je totiž předpokládána i určitá spolupráce provozovatele vozidla se správním orgánem, přičemž v nyní posuzovaném případě byla spolupráce žalobce nedostatečná. Krajský soud tedy uzavírá, že správní orgán I. stupně vyvinul dostatečné úsilí ke zjištění pachatele přestupku a postupoval správně, když věc přestupku nezjištěného řidiče odložil a ve věci zahájil řízení pro přestupek provozovatele vozidla.
43. Žalobce dále namítal, že oznámení městské policie o přestupku nelze použít jako důkaz a že správní orgány nesprávně vycházely pouze ze samotného oznámení o přestupku.
44. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány vycházely nejen z oznámení o spáchání přestupku, ale i z fotodokumentace pořízené na místě spáchání přestupku. Z této

fotodokumentace lze vidět, že vozidlo žalobce stálo dne X v čase od 20:53 hod. do 20:54 hod. levými koly na chodníku na ulici, jejíž označení není z fotografií patrné, podle oznámení podezření ze spáchání přestupku a mapového podkladu se jednalo o ulici K.8. O tom, že vozidlo uvedeného dne a času stálo na ulici K. 8 na chodníku, není mezi účastníky sporu, ostatně uvedená skutečnost jednoznačně vyplývá i z výše označené fotodokumentace ve spojení s oznámením podezření ze spáchání přestupku.

45. Krajský soud přitom souhlasí se žalobcem v tom, že samotné oznámení podezření ze spáchání přestupku není možné použít jako důkaz v řízení a nelze výhradně na jeho podkladě přestupce postihnout, aniž by byly k dispozici jiné důkazy. Ve spojení s fotografickým materiálem však má oznámení podezření ze spáchání přestupku nespornou důkazní hodnotu. V nyní řešené věci totiž kromě oznámení podezření ze spáchání přestupku proti žalobci existovaly i další důkazy, a to zejména fotografie z místa spáchání přestupku. Ve spojitosti s daty z oznámení podezření ze spáchání přestupku pak byla skutková situace nesporná v tom ohledu, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, stálo dne X v časovém rozmezí od 20:53 hod. do 20:54 hod. na ulici K. v Brně.
46. Podle názoru krajského soudu byla zdokumentovaná situace vcelku jednoznačná. Co se týče umístění vozidla na chodníku, je fotodokumentace zcela dostačující. Jako dostačující je fotodokumentace i stran pohledů do okolí, a je z ní zřejmé, že ve vozidle neseděl řidič, ani se v okolí vozidla nikdo nepohyboval, jak uváděl žalobce. Že by se v okolí vozidla pohybovala nějaká osoba nebo že by vozidlo žalobce mělo technickou poruchu a řidič vozidla uposlechl pokynů strážníka a odstavil vozidlo na chodník, nevyplývá ani z oznámení přestupku, ani z fotodokumentace. Na základě fotodokumentace ve spojení s oznámením podezření ze spáchání přestupku, v němž jsou uvedeny další údaje týkající se přestupku, pak byl skutkový stav dostatečně ozřejměn.
47. Námitku žalobce, že oznámení podezření ze spáchání přestupku nelze ve správním řízení použít jako důkaz, tak považuje krajský soud za nedůvodnou. Rovněž za nedůvodnou považuje námitku, že správní orgány vycházely pouze z oznámení o přestupku, neboť součástí podkladů pro rozhodnutí byla i přiložená fotodokumentace a mapové podklady.
48. Odmítnutí konání ústního jednání spojeného s výsledkem svědků pak neznamená, že správní orgány postupovaly nezákonně a neznamená ani znevěrohodnění oznámení o přestupku (popř. dalších důkazů), jak dále namítal žalobce.
49. Nařízení ústního jednání totiž není pro správní orgány povinné, mají pouze možnost ústní jednání nařídit. Pokud o nařízení ústního jednání požádá obviněný, musí být splněny zákonem uvedené podmínky.
50. Podle ustanovení § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán může nařídit ústní jednání.*
51. Podle ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.*

52. Jedná se tedy o fakultativní institut, správní řízení je obvykle řízením písemným a neveřejným, přičemž správní orgány ústní jednání nařídí pouze v situaci, kdy o to požádá obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv, popř. pokud ústní jednání může relevantně přispět k nalezení skutečného stavu projednávané věci.
53. V nyní posuzovaném případě však správní orgán I. stupně i žalovaný konstatovali, že postačilo vycházet z listinných podkladů založených ve správním spise, na základě nichž měl správní orgán I. stupně dostatečné podklady pro vydání meritorního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný rovněž neshledali důvody, pro které by bylo nezbytné konat ústní jednání k uplatnění práv žalobce, jelikož navrhané svědecké výpovědi byly shledány nadbytečnými. Žalobce v návrhu na nařízení ústního jednání nikterak nekonkretizoval nesrovnalosti v oznámení o přestupku, které podle jeho názoru měli uvést na pravou míru navržené svědci. Soud proto shodně s žalovaným shledal, že podmínky pro nenařízení ústního jednání byly splněny, přičemž procesní práva žalobce nebyla zkrácena.
54. Není důvodná ani žalobní námitka, že provozovatel vozidla nemůže nést odpovědnost za jednání jiné osoby, zejména pokud toto jednání nemohl ovlivnit.
55. Přestupek provozovatele vozidla je koncipován jako subsidiární vůči přestupku řidiče vozidla a primární je právě odpovědnost řidiče vozidla, avšak při naplnění zákonem daných podmínek lze přistoupit k postihu provozovatele. Jak již soud uvedl výše, správní orgán má povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, avšak nelze po správních orgánech vyžadovat rozsáhlé kroky ke zjištění pachatele přestupku. V nyní posuzovaném případě žalobce sice označil řidiče vozidla, ten však byl na uvedené adrese nekontaktní. Následný postup správního orgánu I. stupně krajský soud již výše aproboval, neboť v případě žalobce byly splněny podmínky dané silničním zákonem k tomu, aby bylo možné přistoupit k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
56. Pokud žalobce namítá, že nemohl ovlivnit poruchu vozidla a jeho zastavení v důsledku poruchy, jde o okolnosti, které by případně mohly vést ke zproštění odpovědnosti řidiče vozidla za spáchaný přestupek. K uplatnění těchto tvrzení byl však dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, a nikoliv v řízení o přestupku provozovatele vozidla. Přestupkové jednání řidiče vozidla vykazovalo znaky přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, nicméně případné další okolnosti vylučující protiprávnost by musely být posouzeny v řízení o přestupku řidiče vozidla. Přestupek provozovatele vozidla je založen na objektivní odpovědnosti, přičemž provozovatel vozidla není odpovědný za to, že by on sám zastavil vozidlo na chodníku, ať už z jakéhokoliv důvodu, ale za to, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, jak stanoví § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Není přitom relevantní ani to, že provozovatel vozidla řidiče o pravidlech silničního provozu poučil. Proto v případě již zahájeného řízení o přestupku provozovatele vozidla nejsou relevantní okolnosti, za jakých došlo k přestupku spáchaného řidičem.
57. Co se týče naplnění materiálního znaku přestupku, v případě, že bylo přestupkové jednání správními orgány žalobci dostatečně prokázáno, byl materiální znak přestupku naplněn. Jak uvedl žalovaný, materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, přičemž parkování vozidla na chodníku lze shledat jako potenciálně

nebezpečnou situaci pro chodce, kteří by se mohli na chodníku pohybovat. Rovněž správní orgán I. stupně uvedl ve svém rozhodnutí úvahu o naplnění materiální stránky přestupku s poukazem na to, že se jedná o ohrožovací přestupek, u něhož postačuje ohrožení zákonem chráněného zájmu, k čemuž v posuzovaném případě došlo.

58. K tomu soud dále uvádí, že stanovením pravidel silničního provozu, mezi něž se řadí i zákaz zastavení na chodníku, resp. zákaz užití chodníku jinými účastníky provozu na pozemních komunikacích než chodci (§ 53 odst. 2 silničního zákona), vyjadřuje zákonodárce zájem na ochraně chráněných zájmů. V posuzovaném případě byl zájem společnosti ohrožen jednáním řidiče vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, kterým byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu, aniž by muselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním řidiče vozidla vzniklo potenciální nebezpečí pro chodce potenciálně se pohybující na chodníku, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě postačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že řidič vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, zastavil vozidlo na chodníku, a tím mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Jako zcela příslušný proto soud považuje i žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31.
59. Co se týče odůvodnění stanovené pokuty, ani tuto žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. Žalovaný totiž v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 7 rozhodnutí k tomuto uvedl: *„Na přestupek dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., je nutné aplikovat sankci dle ust. § 125f odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb, účinného v době spáchání přestupku. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč. Dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zák. č. 361/2000 Sb., se za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., uloží pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Správní orgán I. stupně uložil účastníku řízení pokutu ve výši 1.500,- Kč, tedy na spodní hranici možného zákonného rozpětí. Uloženou sankci považuje odvolací orgán za zcela přiměřenou a odůvodněnou. Povinnost nahradit náklady řízení byla účastníku řízení, jako osobě, která byla uznána vinnou ze spáchání přestupku, uložena zcela v souladu s právními předpisy.“*
60. Podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona *„provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
61. Podle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona *„za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“*
62. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona *„za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).“*

63. Krajský soud má na základě výše uvedeného za to, že žalovaný i správní orgán I. stupně zcela přezkoumatelně vymezili, jakými úvahami se řídili při posuzování výše pokuty. Druh sankce a její výměra naplnily zákonný rámec, když pokuta byla stanovena ve výši 1 500 Kč, tedy na spodní hranici zákonné sazby. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že neshledal důvod pro mimořádné snížení pokuty, žalobce žádný takový důvod ani neuváděl. Soud tedy zhodnotil výši uložené sankce s ohledem na všechny okolnosti, které byly zdůvodněny správními orgány, za jak zákonnou, tak rovněž správnou.
64. K námitce vedení správního spisu v rozporu se správním řádem krajský soud uvádí následující.
65. Žalobce namítal, že na listech 1 – 7 správního spisu, vedeného správním orgánem I. stupně, bylo nesprávně zahrnuto několik listin, se spisem bylo manipulováno a některé dokumenty byly antidatovány.
66. Na uvedených listech správního spisu bylo obsaženo oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 16. 10. 2018 (č. l. 1), fotografie ze dne 17. 7. 2018 zachycující vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce, zaparkované na chodníku (č. l. 2), výzva provozovateli vozidla ze dne 23. 10. 2018 (č. l. 3), podání žalobce ohledně osoby řidiče vozidla v době spáchání přestupku ze dne 8. 11. 2018 (č. l. 4), výpis dat základních registrů ze dne 10. 1. 2019 (č. l. 5), předvolání k podání vysvětlení ze dne 10. 1. 2019 (č. l. 6) a usnesení o odložení věci oznámení přestupku řidiče vozidla ze dne 20. 3. 2019 (č. l. 7). V soupisu spisu pak byly veškeré tyto listiny zahrnuty právě pod „oznámení přestupku“ na listech 1 – 7 a vloženy do spisu dne 20. 3. 2019.
67. Podle ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu se *v každé věci zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*
68. Byť má krajský soud za to, že by bylo vhodné, aby i výše uvedené listiny byly jednotlivě zachyceny v soupisu správního spisu, nelze konstatovat, že by s listinami bylo jakkoliv nezákonně manipulováno a že by tato vada měla mít vliv na zákonnost vedení přestupkového řízení a vedení souvisejícího spisu. Listiny jednoznačně všechny souvisí přímo s oznámením přestupku, byly seřazeny chronologicky a následně na ně navazuje záznam o nahlížení žalobce do správního spisu ze dne 22. 3. 2019. Následně již byly veškeré listiny ve správním spise jednotlivě zapsány do soupisu spisu.
69. Není ani pochybením správního orgánu I. stupně, že žalobci nedoručil usnesení o odložení věci oznámení přestupku řidiče vozidla, ke kterému správní orgán I. stupně přistoupil na základě § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky („*správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*“). Z ustanovení § 76 odst. 3 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky pak vyplývá, že *usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 se pouze poznamená do spisu*. Nebylo tedy povinností správního orgánu I. stupně žalobci usnesení o odložení věci doručovat, neboť toto usnesení se podle zákona pouze poznamenává do spisu, co správní orgán I. stupně učinil.

70. Krajský soud se dále zabýval žalobní námitkou žalobce týkající se námítky podjatosti, kterou měl žalobce vznést vůči oprávněné úřední osobě Bc. Š. D. Taková námitka podjatosti však nikde ve správním spise nefiguruje, ani dotazem na správní orgán I. stupně nebylo zjištěno, že by taková námitka podjatosti byla žalobce v souvislosti s přestupkovým řízením podána. Soud se touto námitkou tedy nemůže podrobněji zabývat.
71. Žalobní námitky tak krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné.

V. Závěr a náklady řízení

72. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
73. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
74. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
75. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. září 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce